

Erasmus élménybeszámoló

Habár többször jártam már Olaszországban és előtte betekintést nyertem az olasz „dolce vita” életérzésbe, a kiutazás előtt nem tudtam mire számítsak a várossal kapcsolatban. Elképzeltem a szűk utcákat, a macskaköves utakat és önmagában a középkori hangulatot ébresztő városi képet, amely egybeolvad manapság a modern kultúrával, de semmiféleképpen nem vesztette el az olasz mentalitás fizikai síkra kivetült jegyeit.

Nos, a valósággal való szembesülés nem éppen illett össze a fejemben megformált idilli képpel. Főleg a hatalmas kontraszt hatására hökkentem meg az első pillantások közepette érkezésemet követően. Milano, Pisa, Verona, Nápoly, Amalfi, Sorrento, Padova és még sorolhatnám a szebbnél szebb olasz városokat, amelyek elkényesztettek engem előtte, magasra tették a mércét. Foggia viszont nem kényeztet. Foggia maga a nyers valóság. A megtestesülése a gondolatnak, hogy árnyék nincsen fény nélkül. Minden országnak megvan a maga gyönyörködtető oldala, amit a helyiek szívesen mutatnak be a külföldről érkező turistáknak, de ugyanakkor tudjuk, vagy legalábbis sejthetjük, hogy létezik az a bizonyos eltakargatott oldal is. Ez Olaszországban sincs másképpen. Nem sok várost ismerek vagy hallottam, amelyik az utóbbi kategóriába esne a csizma területén, de Foggia kimondottan ezek közé tartozik.

A várost lebombázták a második világháború alatt és ez majdhogynem teljességgel megsemmisítette az áhított közép- és modernkori ötvözetet, amelyre az ember egyébként számítana. A szűk utcák helyett itt széles, betonnal feltöltött sztrádákkal találkozunk és a tipikus kedves, csinos házak helyett magasba emelkedő újjépítésű házak fogadnak leginkább. Talán egy utca úszta meg a pusztítás által okozott károkat, ami még most is sugallja az ottlakóknak és a látogatóknak egyaránt, hogy valaha ez a város is csakolyan volt, mint a többi társa.

Ennek ellenére nem kizárt az örömmel és hasznos időtöltéssel megformált Erasmus program átélése. Számos előny származik a minimálból fenntartott külső hanyagságából. A város olcsó. Az italok és nagyjátlagban az ételek jó minőségűek, végtére is Olaszországban járunk, ahol a pizzát és a fagyaltot sehol nem rontják el. Ez talán a vérükben van. Ugyanakkor a vásárlás közel sem annyira egyszerű, mint a nálunk megszokott 0-24-es non-stop sarki boltokkal megáldott városokban. A vásárlást bizony tervezni kell, hiszen a délután egytől négyig vagy akár ötig tartó szieszta és a vasárnapi kimaradás gyakran felboríthatja az ember spontán elképzeléseit. Viszont, ha egyszer rászánja magát az ember, hogy felkeljen pénteken reggel hatkor és ellátogasson a helyi piacra, akkor friss zöldségből, gyümölcsből és egyébként mindenféle jóból nem lesz hiánya egy darabig. Ott nem csak az étkezés, de a ruháztatás is megoldható lenne egy bőrönd nélküli utazás során, mivel a márkás, jóminőségű termékek zöme 4-5 euróért megszerezhető a helyiektől, amiből alkuvás során még faragni is lehet. Ha tehát már van ételünk, italunk és még öltözködni is tudunk, akkor nem marad más hátra, minthogy ezeket valahol eltároljuk. Lehetőleg egy olyan helyen, ahol álomra is hajthatjuk fejünket. A szállások nagy része nem egy leányálom és hacsak nem gyors és szerencsés valaki, hogy hamar lecsapjon fészkeire, akkor sok plusz költséggel járhat a beköltözés. Talán érdemes olasz nyelvtudással rendelkező személytől segítséget kérni és helyi ingatlanok között keresgélni albérletet, hiszen ezek vagy ugyanolyan áron, vagy még olcsóbban kivehetőek, mint a helyi ESN által szervezett kuckók. Még egy fontos előnye a városnak, hogy bárhol is lakjon az ember, de viszonylag mindent gyalogtávolságban elérhet, hacsak nem szeretne kalandozni egyet a

menetjáratok kiírásaival abszolút nem azonos közlekedésű buszokon, amik szintén tartogatnak meglepetéseket...

Költözködés elintézve, hűtő felpakolva. Irány a helyi iskola! Első számú szabály: kiutazás előtt (de az ott tartózkodás alatt se) ne vegyél semmit készpénznek, amit a fogadó egyetem leírt. Másképpen ne lepődj meg, ha egy teljes félét a szakodtól teljesen idegen tanulmányokkal töltesz csak azért, mert nem a megbeszéltek szerint történtek a dolgok. Elvégre Olaszországban vagyunk, majd valahogy történik valami, ez is a dolce vita fogalma, nem? És igen. Meg kell tanulni elengedni a stresszt és az aggodalmaskodást, mert általában nem úgy zajlanak a dolgok, ahogyan azt eltervezzük. Az oktatás legnagyobb része csak olaszul zajlik, az angol tudás itt nem hasznos. Ellenben a tanárok ugyanazzal a mentalitással állnak hozzád, mint a legtöbb helyi olasz: „Non c’è nessun problema.” (Nincs semmi gond.) A vizsgák teljesíthetőek, a követelmények nem magasak.

Iskola után pedig mi más maradt, mint a szórakozás? Szerdán vagy szombaton csak menj be éjfél után a központba és nem lesz hiányod Peroni sörből vagy hangoskodó olasz fiatalokból. Ilyenkor a város megtelik étellel, viszont az erasmusos barátáiddal nem kell aggódnod, hogy nem tudtok dönteni a szórakozóhelyek közül, mert a paletta elég keskeny. Kettő vagy három központi hely közül könnyen választhattok éjszakai úticélt. A helyiek egyszerűek, olykor vulgárisak, de az érzelmeiket könnyen kifejezik és a tudodra is adják, legyen szó örömről vagy haragról, akár szeretetről. Fő az elővigyázatosság!

Az éjszakai virrasztások után, ha még marad erő másnap az utazásra, akkor ez könnyen kivitelezhető. Sok szép tengerparti város van közel, de akár a túloldalra is át lehet ugrani Nápolyba vagy az Amalfi-partra kettő-három óra alatt. A buszjegyek viszonylag olcsók és jól felszereltek a járművek.

Összességében akkor tudnám ajánlani ezt az úticélt bárkinek is, ha az illető szeretne megtanulni lejjebb adni a mai luxustársadalom által nyújtott kényelemből és saját igényeiből, megtanulni egy kicsit jobban értékelni a világot. Egy teljesen másféle értéket élhet meg az ember, ami sokkal inkább megjelenik a barátságokban, élményekben, utazásokban, tapasztalatszerzésben. Talán akadnak szebb és jobb városok, szebb és jobb emberekkel, de Foggia ambivalenciáját és groteszk élményét egyetlen egy másik hely sem tudja átadni...